

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/80/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121010445
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2121010445.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 29T/16/2021-418 zo dňa 01.12.2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.04.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 29T/16/2021-418 zo dňa 01.12.2022 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31.12.2020, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe,

že

od 22.00 hod. dňa 5. júna 2020 do 05.10 hod. dňa 6. júna 2020 v C. E. C. F. G. XXXX/X nezisteným spôsobom prekonal uzamknutú bránu rodinného domu, prešiel cez dvor do vnútorných priestorov rodinného domu obývaných H. I., odkiaľ z chodby odcudzil kľúč od osobného motorového vozidla Dacia Logan, evidenčného čísla C., VIN: F., ktoré sa nachádzalo zaparkované na C. F., v ktorom sa v tom čase nachádzala platobná karta J. D., občiansky preukaz a vodičský preukaz, stravovacia karta Gastro, všetko na meno H. I., následne si vozidlo odomkol odcudzeným kľúčom a odišiel s ním, spolu s H. K. po rýchlostnej ceste R1 do Serede, pričom dňa 6. júna 2020 o 5.24 hod. na čerpacej stanici Shell v Seredi na základe pokynu A. B. a po jej odovzdaní, platobnou kartou J. D. vykonal H. K. bezkontaktnú platbu za tovar vo výške 5,13 € a následne v čase cca o 9.05 hod. dňa 6. júna 2020 aj bezkontaktnú platbu na čerpacej stanici Tanker v Hlohovec vo výške 4,93 Eur, čím odcudzením vozidla spôsobil jeho majiteľovi D. I. škodu vo výške približne 800,- Eur a H. I. použitím platobnej debetnej karty škodu vo výške 10,06 Eur, pričom A. B. sa uvedeného skutku dopustil napriek tomu, že dňa 11. februára 2020 mu bola v blokovom konaní uložená pokuta nezaplatená na miesta vo výške 30,- Eur za spáchanie priestupku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a rozsudkom Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 16T/47/2018 zo dňa 28. januára 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. marca 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava, sp. zn. 6To/26/2019 bol A. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 2, písm. b), písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 36 (tridsať šesť) mesiacov. Na výkon uloženého trestu okresný súd zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 10.01.2022, sp. zn. OT/9/2022, právoplatným dňa 10.01.2022 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

O nároku na náhradu škody rozhodol okresný súd tak, že podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX povinnosť nahradiť poškodenému H. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. G. X, C. škodu vo výške 10,06 Eur (desať eur a šesť centov). Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného H. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. G. X, C. odkázal so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na civilný proces. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného D. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. G. X, C. s nárokom na náhradu škody v celom rozsahu odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 418-437.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie obžalovaný, a to sám ako aj prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré písomne odôvodnil na č.I. 412 a č.I. 416.

Obžalovaný v odvolaní v úvode zrekapituloval skutkové tvrdenia, ktoré odzneli v jeho výpovedi ako aj vo výpovedi poškodených a svedka H. K.. Podľa názoru obžalovaného z vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodený H. I. nevypovedal pravdivo o okolnosti zobrať auta obžalovaným, pretože tvrdil, že s A. B. v kritickú dobu nebol. Svedok D. I. vypovedal, že keď je jeho syn H. pod vplyvom alkoholu, nevie o sebe. Z výpovede H. I. vyplynulo, že mu vozidlo nezmlizlo po prvýkrát, s obžalovaným sa na vozidle vozil už aj pred skutkom, z čoho vyplýva, že obžalovaný si získal jeho dôveru. Obžalovaný bol u poškodeného doma viackrát, existoval medzi nimi bližší vzťah, už v minulosti mu požičal aj platobnú kartu. Takýto postoj poškodeného k obžalovanému vzbudzuje pochybnosti o tom, ako sa skutok stal, čo treba vyhodnotiť v prospech obžalovaného. Ďalšie dôkazy, ktorými chcel obžalovaný preukázať svoju nevinu súd odmietol, čo obžalovaný považuje za postup v rozpore s § 10 ods. 2 Trestného poriadku. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne aby obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 23.04.2024 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave a obhajcu obžalovaného. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil obžalovaný, zvolený obhajca JUDr. Juraj Gavalec a tiež poškodení, na čo odvolací súd vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v ich neprítomnosti. Obhajca obžalovaného JUDr. Ján Januška zotrval na podanom odvolaní, dôvody nežiadal zmeniť ani doplniť. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov na obžalovaného, príslušnými lustráciami na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Procesné strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému obsahu spisového materiálu, ani návrhy na doplnenie dokazovania. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave označila napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, pričom okresný súd sa náležite vysporiadal s tým, prečo odmietol vykonať dokazovanie v rozsahu navrhovanom obžalovaným. Navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť. Obhajca obžalovaného označil napadnutý rozsudok za nezákonný, zotrval na odvolacích dôvodoch ako aj odvolacom návrhu prezentovanom v písomnom odôvodnení odvolania.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré

neboli odvolaním vytykané prihladne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Trest uložený obžalovanému považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013)

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu akéhokoľvek práva obžalovaného. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd zameria len na výslovné a zásadné odvolacie námietky obžalovaného a nebude opakovať skutkové ako aj právne závery, ktoré už zrozumiteľne uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, ktorou namietal voči procesnému postupu okresného súdu, ktorý odmietol jeho návrh na vykonanie dokazovania, čím porušil jeho právo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Osoby, ktoré obžalovaný žiadal predvolať a vypočuť k okolnostiam spáchania skutku neboli priamymi svedkami, s obžalovaným ani poškodeným neboli v rozhodnom čase, preto by ku skutku nevedeli a ani nemohli poskytnúť relevantné informácie. Obhajobná verzia obžalovaného o tom, že predmetné platby vykonal sám poškodený bola vyvrátená v konaní najmä výpoveďou svedka K. a tiež kamerovými záznamami, z ktorých je celkom zrejmé, že neoprávnené platby vykonal na pokyn obžalovaného svedok K., preto nebolo nutné predvolať týchto svedkov. Pokiaľ ide o preukázanie skutočnosti, že už v minulosti poškodený obžalovanému „požičal“ jeho platobnú kartu či motorové vozidlo, ktorá mala byť dokazovaná predvolanými svedkami, táto okolnosť je pre posúdenie skutku v tejto veci irelevantná, čo odvolací súd zdôvodní nižšie. Pokiaľ ide o predvolanie osoby E. L., nie je zrejmé, aké skutočnosti by mali byť výpoveďou tejto osoby objasnené. Pokiaľ by mala uvedená svedkyňa len potvrdiť, že sa v rozhodnú dobu viezla

spolu s obžalovaným v odcudzenom vozidle, aj táto skutočnosť vo výsledku irelevantná. V konaní bolo preukázané narušenie domovej slobody poškodeného, odcudzenie a následné neoprávnené používanie motorového vozidla a platobnej karty poškodeného, pritom je irelevantné, či sa počas neoprávneného užívania motorového vozidla vo vozidle nachádzala aj iná osoba ako obžalovaný a svedok K.. Podstata protiprávneho konania spočívala v momente porušenia domovej slobody, krádeže a použitia platobného prostriedku, pri ktorom bol prítomný výlučne svedok K., ktorý vypovedal konzistentne a súladne s výpoveďou poškodeného H. I.. Rovnako nedôvodný bol aj návrh obžalovaného a vyšetrovanie duševného stavu poškodeného, a to za účelom spochybnenia jeho dôveryhodnosti.

V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. S poukazom na rozsah vykonaného dokazovania a najmä všetky zistené skutočnosti, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli, odvolací súd konštatuje, že okresný súd celkom dôvodne odmietol návrh obhajoby na vykonanie/doplnenie dokazovania o vyššie uvedené, nakoľko tieto sa týkali jednak okolností nepodstatných pre rozhodnutie, alebo okolností, ktoré bolo možné zistiť už skôr navrhnutými, resp. zabezpečenými dôkazmi.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR z 31. augusta 2004, sp. zn. IV. ÚS 252/04). Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené (uznesenie ÚS SR z 11. júla 2012, sp. zn. II. ÚS 258/2012), čo v tomto prípade bolo okresným súdom dodržané.

Obhajobná argumentácia obžalovaného spočívala v spochybnení vierohodnosti výpovede poškodeného v dôsledku konzumácie alkoholu a deklarovaní akéhosi bližšieho vzťahu k obžalovanému, ktorý mal automaticky legitimizovať jeho protiprávne konanie. Aj napriek odvolacej argumentácii bolo v konaní bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok sa stal tak, ako je obžalovanému kladené za vinu. Tvrdenie o tom, že poškodený H. I. pred spáchaním skutku spoločne popíjal s obžalovaným a svedkom K. nebolo pravdivé, takýto priebeh poprel nielen poškodený ale aj svedok K.. Poškodený uviedol, že pred spáchaním skutku bol v pohostinstve, avšak nie spolu s obžalovaným, pričom v čase okolo 22:00 hod keď sa vrátil domov, vozidlo bolo stále pred jeho domom. Pred rodinný dom obžalovaného prišiel obžalovaný so svedkom K., obžalovaný prekonal uzamknutú bránu (otvoril si uzavretú bránu poznajúc obydľie poškodeného) a následne preskočil plot, pričom požiadal svedka K. o podržanie brány, aby nezobudil osobu, ktorá spala v časti, kde sa nachádzala brána. Následne vnikol do rodinného domu, odcudzil kľúče od motorového vozidla poškodeného D. I., ktoré užíval jeho syn H. I.. Takýto priebeh skutku bol preukázaný nielen výpoveďou poškodeného H. I. ale aj výpoveďou svedka H. K.. Obžalovaný mal vedomosť o tom, že poškodený má v držbe motorové vozidlo svojho otca, rovnako vedel ako prekonať uzamknutú bránu a tiež to, kde má poškodený uložené kľúče od auta, čo podľa vlastných slov aj zneužil. Pokiaľ by bolo pravdivé tvrdenie obžalovaného o tom, že poškodený mu vozidlo požičal dobrovoľne sám, je potom nelogické aby svedkovi K. uviedol, že si ide požičať vozidlo od svojej matky (či príbuzných), následne do rodinného domu vstúpil prekonaním zabezpečenej bránky a preskočením oplotenia, aby ho nikto v okolí nepočul a následne odcudzil kľúče od auta a aj vozidlo. Nelogické je aj to, že pokiaľ by poškodený dobrovoľne požičal obžalovanému vozidlo, spolu s kľúčmi mu odovzdal aj kľúče od domu, zamestnania, vo vozidle by zanechal svoje osobné doklady ako aj platobnú kartu, pričom práve doklady potrebné k užívaniu vozidla (technický preukaz) obžalovaného neposkytol. Poškodený pritom podľa vyjadrenia svedka D. I. (otca) striktnie dodržiaval jeho zákaz požičiavať či už motorové vozidlo alebo pracovné náradie komukoľvek. Po tom, ako sa obžalovaný zmocnil vozidla. Súhlas poškodeného s použitím jeho vozidla vylučujú aj následné kroky svedkov I., ktorí išli krádež nahlásiť na políciu. Podľa výpovede poškodeného už v minulosti obžalovaný neoprávnenne využil motorové vozidlo poškodeného, čo len nasvedčuje o tendencii konať tak opakovane, čo napokon je v súlade s jeho obhajobou, kedy sa snažil legitimizovať svoje konanie tým, že už v minulosti vozidlo poškodeného využíval a v domácnosti

poškodeného sa zdržiaval, čo malo automaticky znamenať, že v budúcnosti môže bez súhlasu využívať vozidlo poškodeného a jeho platobnú kartu, či neoprávnene vniknúť do obydlija poškodeného.

Obžalovaný vo svojej výpovedi priznal, že poškodeného opakovane zneužíval, a preto si zrejme myslel, že môže kedykoľvek bez právneho či iného legitímneho dôvodu neoprávnene vniknúť do obydlija iného, prisvojiť si cudziu vec a tú neoprávnene použiť. K takémuto konaniu ho neoprávňuje ani skutočnosť, že by už v minulosti v obydli obžalovaného skutočne bol, resp. že by mu obžalovaný v minulosti svoje auto požičal a dal mu svoju platobnú kartu do užívania. Obhajoba obžalovaného v takomto duchu je absurdná. Tak ako obžalovaný účelovo zneužíval poškodeného pred spáchaním skutku, tak sa účelovo snaží navodiť dojem o jeho nespôsobilosti vnímať okolnosti skutku a pred súdom pravdivo a vierohodne vypovedať. V kontexte naplnenia objektívnej stránky predmetných prečinov je úplne irelevantné, aký vzťah mal obžalovaný s poškodeným. Podstatné je to, že obžalovaný konal protiprávne, bez súhlasu a zvolenia poškodeného, čím naplnil skutkovú podstatu stíhaných trestných činov.

Obžalovaného tak usvedčila výpoveď poškodeného H. I., svedka H. K., fotografie z kamerových záznamov a v neposlednom rade sa usvedčuje aj sám obžalovaný, ktorý v podstate vypovedal zhodne, s jediným rozdielom, že tak konal so súhlasom poškodeného. Poškodený však udelenie súhlasu vo svojej výpovedi v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom jednoznačne poprel, obhajobu obžalovaného vyvrátil. Na vierohodnosti obžalovaného nič nemení ani skutočnosť, že bol liečený zo závislosti od užívania alkoholu. Poškodený a rovnako ani svedok K. pritom nemali žiadnu motiváciu obžalovaného krivo usvedčovať z protiprávneho konania. Svedok K. vypovedal, že na pumpách tankoval obžalovaný, ktorý mu následne dal platobnú kartu, ktorou išiel zaplatiť. Toto tvrdenie je podporené kamerovými záznamami a výpismi z bankového účtu poškodeného, z ktorých takýto priebeh skutku jednoznačne vyplýva.

Zhrnúc vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky obžalovaného sú vo svojej podstate vyjadrením nesúhlasu obžalovaného s rozhodnutím okresného súdu a ním prezentovaným odôvodnením svojich skutkových a právnych záverov. Aj napriek tomu odvolací súd v zhode so záverom okresného súdu konštatuje, že vina obžalovaného bola v konaní dostatočne preukázaná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na konštantné závery rozhodovacej činnosti Ústavného súdu a to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov alebo právo na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd sa náležite riadil § 34 a nasl. Trestného zákona, keď pri ukladaní trestu zohľadnil nielen všetky predchádzajúce odsúdenia, okolnosti spáchania skutku, osobné pomery obžalovaného, správne posúdil súbeh trestnej činnosti, ktoré skutočnosti vo výsledku viedli k uloženiu súhrnného trestu podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu. Správne u obžalovaného nevzhladol žiadnu poľahčujúcu okolnosť, naopak, prihliadol na dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona. V predmetnej veci bolo nutné vychádzať z trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného, a to prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona (1-5 rokov), avšak po úprave podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona okresný súd mohol pri ukladaní trestu vychádzať z upravenej trestnej sadzby 2 roky a 4 mesiace až 5 rokov.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, a tiež zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom – potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú uloženým trestom

poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov. (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR 1To 2/2014 zo dňa 8. decembra 2014)

Osobu páchatela je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Možnosť nápravy páchatela konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatela na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/6/2018 zo dňa 1.10.2019)

Vo svetle vyššie je potom nutné súhlasiť aj s dĺžkou uloženého trestu v trvaní 36 mesiacov so zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný bol už pred spáchaním tohto skutku vo výkone trestu odňatia slobody, za súčasného zrušenia výroku o treste uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/9/2022 zo dňa 10.01.2022, právoplatného toho istého dňa, nakoľko išlo o zbiehajúcu sa trestnú činnosť. Obžalovaný aj napriek svojmu nízkemu veku bol doposiaľ 9 krát súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť (v každom prípade však išlo o úmyselné protiprávne konanie), pričom popri tom bol navyše 15 krát priestupkovo postihnutý. S poukazom na odpis registra trestov ako aj výpis z ústrednej evidencie priestupkov, najmä na charakter a frekvenciu spáchaných skutkov a priestupkov možno usúdiť, že obžalovaný pácha trestnú činnosť kontinuálne, v podstate po každom odsúdení vo veľmi krátkej dobe nasleduje ďalšie odsúdenie či priestupkový postih. Z uvedeného možno konštatovať jediné, a to, že u obžalovaného doposiaľ nenastal moment uvedomenia si svojho protiprávneho konania či zaujatia kritického postoja k spôsobu života, ktorý doposiaľ viedol. Svedčí o tom aj jeho obhajoba v tomto konaní, kedy de facto legitimizuje svoje konanie poukazom na povahu poškodeného a sám uveril, že môže kedykoľvek a za akýchkoľvek okolností bez súhlasu vstúpiť do obydlija iného, odcudziť mu jeho osobné veci, ktoré následne neoprávnene použije a očakáva od súdu ako aj poškodeného dobrodenie v podobe absencie potrestania. Je namieste uviesť si, že okamžité uspokojenie svojich potrieb cestou páchania trestnej činnosti bolo a vždy bude zákonným spôsobom potrestané. Trestná minulosť obžalovaného v spojení s jeho postojom odôvodňuje uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody s prísnejšími obmedzeniami v strednom stupni stráženia, kedy bude mať obžalovaný dostatok času zamyslieť sa nad doterajším spôsobom svojho života, prehodnotiť svoj postoj k trestnej minulosti a zistiť, že poctivou legálnou prácou si dokáže zabezpečiť či už príjem alebo aj vozidlo, ktoré bude užívať bez toho, aby si tieto „komodity“ zabezpečoval bezpracným spôsobom cestou páchania trestnej činnosti.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tento nebol odvolaním výslovne napadnutý, preto nebol ani predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyselne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.